

„Zakaj ne! Toda kaj pa je z namenjeno kupčijo?“

„Ne mudi se. Le idite!“

Takega človeka pa še nisem videl. Brez dolgega besedičenja in mnogih okolnostij mi je ponudil svojo družbo, ne meneč se, kdo in kaj sem. Pristen, lahkoživ Francoz! Seveda, jaz za njegove razmere tudi nisem natančneje znal, a sklenil sem, da se mu kar tako ne pridružim. A vseč mi je bil jako; bil sem prepričan, da bo potovanje v njegovi družbi prijetno. Radoveden sem bil, kakšen je njegov drug.

Vedel me je v stransko sobo, kjer je sedel pri mizi gospod srednjih let, prijaznega obraza, obrobjenega od lepe črne brade. Ob najinem vstopu se je vzdignil.

Francoz me je predstavil:

Gospod — —! Pardon! Kako je vaše ime?

Povedal sem mu je.

„In tukaj sennor Pedro Nuñez.“

Podala sva si roke.

Pedro! V hipu so mi bile v spomine besede one skrivnostne gospe v Kezanliku: „Božja roka naj vas vodi, da bi bili srečnejši nego je bil Ped —.“ Ped —? To ne more pomeniti drugega kakor Pedra. Da, Pedro, in nič drugače! Morda je ta oni? Nespačet! Na tisoče jih je tega imena. Kaj pa ona slika v črnem okvirju? Primerjal sem jo s pred seboj stoječim. Nikake podobnosti! — Proč torej s tem!

Sedli smo.

Tekom pogovora sem zvedel, da je Francoz lastnik svilopredilnice v večjem mestu južne Francije, Španjol pa grajščak v Sierrri Nevadi, ter da potujeta oba iz gole ljubavi po svetu; namenjena sta bila čez Carigrad v Arabijo in potem v Egipt.

Dasi sta imela vsak svojega konja, hotel je vendar Jules še jednega kupiti, da bi mu nosil prtljago — ker on je bil chevalier prve vrste in je gotovo potreboval mnogo več ali manj nepotrebnih malenkostij —; drugo je znano. Francoz je govoril poleg francoščine in nemščine tudi laščino, Španjol pa samo španski, nemščino je le za silo lomil; naučil se je bil v mladih letih od svoje matere, rojene Nemke.

Knjige, katere sem videl pri Francozu, bili so sami besednjaki, iz katerih se je tako dobro pogovarjal s Turki in Bolgarji.

Sedaj je prišel Ilija pogledat, kje da sem prav za prav.

„Ta je pa moj spremljevalec“ pojasnil sem onima; „preprost Bolgar, poln originalnosti, ki večkrat vreže kako smešno. Najel sem ga samo za vodnika preko Balkana, a mož me ima tako rad, da hoče na vsak način z manoj v Carigrad.“

Ilija je menda uganil, da govorim o njem, zakaj hudo je pogledal, srdito zavihal brke, — kar je storil vselej, kadar je hotel pokazati svojo imenitnost, stopil dva koraka bliže, rekoč:

„Da, jaz sem djado Ilija, kateri sem nesel

Kristus pri spečih učencih. (Risal Eulenburg.)

na svojem hrbtu tristo in petdeset kil težko blagajno sto korakov daleč.“ Zopet hud pogled, srdito vihanje brk, in Ilija se je ponosno pomaknil nazaj v prednjo sobo; naša družba mu ni ugajala, kakor bi se v njej ne čutil domačega.

„Kaj je govoril?“ smejal se je Jules.

Pretolmačil sem mu besede Ilijine.

„Torej Ilija je njegovo krstno ime; in ,djado, gotovo njegov priimek?“

„O ne! ta beseda pomenja vse kaj drugega. Navadni Bolgar jo namreč porablja, kadar hoče koga počastiti; ako govori na primer s svojim županom, naziva ga z ,djado'. Prilichen je ,djado' vašemu ,pére'.“

„Ilija se torej odlikuje samega sebe?“

„Seveda; vsled svoje orjaške moči, méni, je že vreden te časti.“